

Daleko na východě

(1162)

Mručivé zařikávání Korevových kněží ve ztemnělé místnosti utichlo. Odstoupili od rozlehlého lože s baldachýnem. Jejich práce skončila. Kolem nich se s hlasitým zaštkáním prosmekla žena, která zoufale zaryla ruce do pokrývek. Byla však z místnosti rychle vyvedena. Teď už to byla jen záležitost mužů, kteří postel obklopili v mlčenlivém kruhu.

Brunátný ryšavec v popředí, se zlatým řetězem kolem krku, se rozhlédl po svých družích, v jejichž tvářích se zračil souhlas. Vytasil meč, odhrnul houně, skrývající nahé ztuhlé tělo, a ostrím několikrát přešel přes kdysi mohutný a nyní již propadlý stařecký hrudník. Nakonec čepel zabořil hluboko tam, kde bylo ještě před chvílí bijící srdce. Z ran se vyřinula rychle tmavnoucí krev.

Bardeg Herulson, král Gortských ostrovů, i když zemřel v posteli, tak mohl zasednout v Hodovní síni nesmrtelných. Tam směli jen bojovníci padlí v boji, poznamenaní zbraní. Bohové se ale dali ošálit.

Ryšavec se spokojeně díval na zchřadlé tělo muže, na jehož smrt tak dlouho čekal. Konečně se může stát králem on.

Byla to nesourodá dvojice ztracená uprostřed nekonečné divočiny. Vysoký muž v nejlepších letech a zhruba třináctiletý zrzavý a pihatý chlapec. Spěchali a podle všeho vyrazili z domova narychlo. Chlapcovu ušmudlanou tvář brázdily bílé čáry po potuřících prolitých slz.

Tryg Menelson se požíval ze své výšky na svého svěřence. Syna muže, jenž byl jeho nejlepším přítelem. Chlapce, kterého střežil od jeho dvou let a učil ho, co znal. Dědice Gortských ostrovů, pro něhož měl bez váhání obětovat svůj život. Dítě, které se o život právě chystal připravit, tady uprostřed divočiny, beze svědků, beze stop.

Protože každý má svou cenu. Tou jeho byla krásná Magrök, kterou ani po deseti letech, kdy patřila jinému, nepřestal milovat. Kvůli ní odešel sem daleko na východ, aby zapomenul. Jenže když loni navštívil s jarlem a jeho synem domovské ostrovy a v královském sídle přijali pozvání Walgara Umarsona na hostinu, čas se vrátil zpět.

„Dovolte mi, abych vám představil svou chráněnkou, vdovu po mém družiníkovi, jemuž jsem se zavázal, že jí najdu nového manžela,“ mrknul tehdy Walgar spiklenecky a postrčil před sebe vysokou plavovlásku, jíž ani deset uplynulých let neubralo na kráse. Jediný pohled těch očí, jež na něj také nezapomněly, stačil, aby byl Tryg opět lapen do sítě. A když ho v noci na Walgarův popud navštívila, aby stvrdili svou starou lásku, Tryg věděl, že se stali pěšáky hry, z níž pro ně nebylo úniku.

Zvažoval, že ji unese a společně prchnou. Jenže nebylo kam. Kde by se dva uprchlíci bez prostředků schovali před mocným Walgarem Umarsonem? Z nekonečných muk nikam nevedoucích úvah ho vysvobodil sám Walgar.

„Proč stojíme, Trygu?“ Chlapec tázavě pozvedl pomněnkově modré oči ke svému ochránci. Ještě nikdy za těch třicet let, co poprvé uchopil do ruky meč, neměl Tryg tak těžkou paži. Snažil se nevidět ty důvěřivé dětské oči, které se na něj upínaly celých deset let. Nedíval se do nich. Krátkým trhnutím ramene shodil na zem mošnu a levicí si přitáhnul pochvu do správného úhlu, aby vše vyřídil jedním rychlým a plynulým pohybem přímo z tasení.

Chlapec otočil hlavu. Ano, nedívej se na mně... Zůstaň tak, zaprosil v duchu se zrakem upřeným na útlý krk.

„Taky jsi to slyšel?“

„Co?“ kráknul Tryg. Krk měl úplně vyschlý. Chlapec špicoval uši a rádoby zkušeným a mužným pohybem uchopil pochvu a jílec meče, jako to viděl u svého učitele. Hrůzy prožité v posledních dnech se na něm však podepsaly, ruka se mu neovladatelně třásla rozrušením.

Opravdu, někdo tam byl, mezi těmi balvany a houští před nimi. Trygovi se rozšířilo chřípí, zhluboka se nadechl a přikrčil, téměř jako kočka na lovu, jen ocas mrskající se napětím mu chyběl. Meč se zlověstným zasyčením vyklouzl z pochvy, vražda byla zapomenuta, svět se zúžil na nebezpečí před nimi.

Vzduch proříznuv výkřik v cizím jazyce, nesrozumitelný, ale naplněný zřetelným nesouhlasem. Z houští vyrazil černovlasý robustní mladík v jelenicovém oděvu, jaký nosili Terktoni, a s mečem, který svou mohutností připomínal spíše kyj.

Koutkem oka Tryg ještě stačil zaregistrovat záblesk zářivě zelených očí druhého muže, který pružně – i když s viditelně menším nadšením – následoval svého druha z úkrytu.

Pak už zařinčely meče.

Mladík byl silný, plný elánu, nadšení a chuti zabít – to Tryg okamžitě poznal. Ihned ale také odhalil jeho nevyzrálou, nejen fyzickou, která se mu zračila ve tváři, ale i šermířskou. Na muže, který platil za jednoho z nejlepších šermířů Gorktských ostrovů, nemohl stačit.

Tryg svým tělem zakryl Godrika (který se zpoza něj pokoušel vyklouznout a srdnatě zaútočit, ale nedostal příležitost) a elegantně bez větších potíží odrazil několik zuřivých a energických výpadů. Když si myslel, že už dostal soupeře, kam chtěl, s úlekem si všimnul, že svého svěřence neuhlídal.

Godrik totiž právě zkřížil svou zbraň s druhým mužem. Ten s pochmurným úsměvem a pobaveným zábleskem v jasně zelených očích neuvěřitelně lehce zakroutil zápěstím a čepelí vyrazil chlapci jeho zbraň. Skoro ledabyly se natáhl dopředu a volnou rukou pevně uchopil Godrikovu právě vyprázdňovanou dlaň. Protočil se kolem chlapce jako tanečník, zkroutil mu paži za zády, až ho přinutil kleknout na zem – akorát tak, aby ho mohl zastudit špičkou meče v zátylku. A jako vrchol všeho na zkoprnělého Tryga ještě výsměšně mrknul.

Zkušený šermíř se ale rychle oklepal. Jeho prací bylo zabíjení a nikoli obdivování jiných. Ty máš mého kluka, já dostanu toho tvého. Jenže mně na rozdíl od tebe nebude vadit, když toho mého odpravíš. Jen mi ušetříš práci.

Se sveřepě zařatými zuby podnikl výpad, po němž měla následovat smrt. Jenže svět se naklonil, jeho čepel projela vzduchem úplně vedle a on se svalil do borůvčí.

„A co teď Korgu? To jsi nemohl zůstat na místě? Řekni mi, co teď budeme dělat? Do prdele, že jsem na tebe dal a vůbec jsme se pouštěli po jejich stopě! Dávno jsme mohli být úplně někde jinde, v bezpečí. Teď jsme si akorát zkomplikovali život. Ano, vykonali jsme dobrý skutek a zachránili toho kluka. Ale co teď s nimi?“ Thatmek přitiskl bradu k hrudi a bolestivě si stiskl spánky. Opět ho příšerně rozbolela hlava.

Korg si zaraženě uvědomil, že tentokrát to asi opravdu přehnal a příliš bezhlavě se vrhnul kupředu, aniž by myslel na následky. Starostlivě pozoroval přítelovu pobledlou tvář. Thatmek se ještě úplně nevzpamatoval z předchozích útrap – Korgovo nitro při vzpomínce na ponuré podzemní kobky hněvivě zavřelo. Každé duševní vypětí – a především kouzla – Thatmeka příliš vysilovalo.

Měl jsem na to myslet, uvědomil si kajícně, avšak zpožděně Korg. Ale copak jsem mohl dělat něco jiného? Sám Thatmek v mysli toho hromotluka vyčetl vražedný záměr vůči důvěřivému a bezbrannému chlapci. To jsem ho měl nechat zemřít a jen tomu přihlížet?

Thatmek úkosem pohlédl na Godrika, který, usazen na padlém stromu, žvýkal uzené maso, co mu podstrčili. Tryg bezvládně ležel vedle něj, ještě se nevzpamatoval z omračovacího kouzla.

Pihatý chlapec se zrzavými kudrlinami ztěžka polknul a zapomněl žvýkat, když zaregistroval Thatmekův pohled. Zelenooký muž se spokojeně usmál. Má strach. To je dobře, aspoň nebude dělat hlouposti. Už takhle jsme si zkomplikovali život až příliš. Otočil se zpět ke svému druhovi.

„Tak co navrhuješ, horale?“ Pohrdlivé oslovení používal Thatmek vůči svému příteli jenom, když ho káral.

„Myslím, že ti dva – nebo aspoň ten kluk – jsou naše možnost, jak se dostat z téhle divočiny. Ti neprošli lesy ze západu jako my dva, ti přišli odjinud. U nás doma na Vysočině se vždycky vyprávělo o moři daleko na severu. Třeba tihle dva přišli odtud a pak mají loď. A na té můžeme odplout. Na moře za námi uctívači toho šílence nepůjdou. Promluv s ním.“

Thatmek odevzdaně vydechnul a napjal poslední zbytky sil.

Godrik věděl, že se oba cizinci hádají o něm a o Trygovi. Mluvili spolu terktonsky, avšak dialektem, který ještě nikdy neslyšel. Téma hovoru se však dalo vyčíst z jejich letmých pohledů a gest. A teď před ním zelenooký čaroděj, který dokázal Tryga Menelona, nejlepšího šermíře Gorktských ostrovů skolit na několik kroků jediným mávnutím prázdné ruky, přidřepel a vřele se na něj usmál. Jen z té zelené záře jeho očí šel pořád strach.

„Chlapče, chci slyšet, kdo jsi a co tu děláš. Nemusíš se bát, neublížíme tobě ani tvému průvodci.“ Godrikovy zalehly uši, ale přesto cizincův hlas slyšel. Kdesi uvnitř své hlavy... A ke svému překvapení rozuměl všem slovům...

Je to opravdu čaroděj! Zachvěl se před tou neúprosnou jistotou, ale rychle se opanoval. Přece jen byl jarlův syn a v jeho duši nesměl mít strach místo. Zmužile vypjal hrud' – neušlo mu, že černovlasý hromotluk stojící stranou málem vyprsknul smíchy, předstíral však, že si toho nevšimnul – a s veškerou snahou o pevný hlas odpověděl.

„Jsem Godrik Sverson, syn jarla Sverre Bardegsona, pána Fortumu a Nového Fortumu, a vnuk Bardega Herulsona, krále Gorktských ostrovů a budoucí král těchto ostrovů. A chci vědět, s kým mluvím, než cokoli řeknu.“ Zelenookému zahrály v koutcích úst vlnky neznatelného úsměvu a potom neméně obřadněji než Godrik odvětil.

„Já jsem Thatmek Ioalonil Sildar Beqeriol, Dvanáctý z Dvanácti, Pravý syn Arlemionu a Ochránce královské krve. A můj přítel“ – svalnatý mladík pokývnul hranatou bradou – „se jmenuje Korg gon Wern, syn náčelníka Korga gon Werna, vůdce klanu Wernů na Kaironské vysočině.“ Godrik netušil význam poloviny slov, jež zelenooký vyslovil, ale chápavě a uznale pokývl a uvolil se pokračovat v rozhovoru.

Nový Fortum se od mateřského města Fortumu na Gorktských ostrovech lišil ve všech ohledech. Nedal se ani nazývat městem - malá osada měla sotva tisícovku obyvatel a všechny budovy byly bez výjimky postaveny ze dřeva, jehož bohatou zásobu skýtaly okolní husté lesy.

Následník gorktského trůnu jarl Sverre Bardegson byl ale na Nový Fortum hrdý, protože ho stvořil. Nový Fortum vznikl teprve před deseti lety a jenom díky jeho vytrvalosti a neutuchající víře, že plavba podél nehostinného severního kontinentálního pobřeží je možná a že někde na východě bude úrodná zem, již půjde osídlit. Skutečně ji našel, když předtím proplul téměř tři tisíce mil mořem, jež na osm měsíců v roce zamrzalo až k pevnině a jehož zrádné proudy mířily opačným směrem, než kterým se vydal.

Stejně tak byl hrdý i na svého jediného syna Godrika, kterého nyní s úsměvem pozoroval, jak na přístavním molu komanduje a rovná do dvou uvítacích špalírů jeho osobní stráž vyzbrojenou obřadními sekerami pro slavnostní příležitost. Tou byl příjezd první lodi z Gorktských ostrovů v tomto roce, která po osmi měsících izolace přivázela nejočekávanější

zprávy a zboží. Obvykle se na ní plavil i člen královské rady, aby nejdůležitější zprávy sdělil následníkovi trůnu osobně.

„Všechno připraveno, otče. Jenom Tryg chybí, netuším, kde je,“ postavil se Godrik do pozoru. Sverre mávnul rukou a pokynul mu, aby stanul po jeho boku. Lod' už byla v zátocce, přistání bylo otázkou minut. Cizí pozorovatel, zvláště Venet'an, jejichž národ v minulosti nejvíce trpěl gorktskými nájezdy, by si pomyslel, že se ocitnul sto nebo dvě stě let zpátky v čase. Lod' totiž nebyla moderní fluita s hlubokým kýlem, ale starodávný skeider, jednoduchá nízká a podlouhlá veslice s dračí hlavou na přídi.

Návrat ke skeiderům nebo podobným snekkerům pro plavby v severním moři byl Sverrův nápad – díky veslům tyto lodě lépe překonávaly protiproudy podél severního pobřeží a pokud moře začalo zamrzat, dala se lod' s mělkým ponorem vytáhnout na břeh nebo na kru, aby ji ledové sevření nerozdrtilo.

Když skeider přirazil a rozesmátí námořníci házeli na molo poutací lana, okolo stojící dav, který si takovou událost v jinak poklidném a jednotvárném životě nemohl nechat ujít, vypukl v pozdravný jásot. Mezi vysokými a plavovlasými Gorkty se ztrácelo i několik černých hlav terktonských lovců, kteří do Nového Fortumu přinesli kožešiny na prodej. Pro ně to byla doslova neuvěřitelná podívaná, o níž budou ve svých vesnicích ještě dlouho vyprávět.

Poté však halas zaraženě utichnul, protože na můstku nestanul navzdory očekávání muž ozdobený řetězem člena královské rady, ale jen kapitán lodi Gunar Ormeson, kterého tu každý znal, protože v tichých severských plavbách našel zalíbení a plavil se do Nového Fortumu nejčastěji ze všech námořních kapitánů.

Nepřítomnost člena královské rady byla nezvyklá. Hlavy Sverrových družiníků se rozpačité otočily k jarlovi, ale pak vojáci provedli předpisový pozdrav. Sverre cítil také tázavý pohled svého syna, avšak nedal na sobě nic znát a vřele se s kapitánem přivítal.

Pak přišla chvíle, která se již stala tradicí. Námořníci vynesli na molo velkou zapečetěnou truhlu, kterou jarl slavnostně otevřel a Godrik z ní začal rozdávat poštu. Nejdříve však vyndal malou truhličku, která se ve velké také ukrývala, a předal ji otci. Ten se svou osobní poštou v podpaží pozval kapitána Ormesona do soukromí svého domu, aby si vyslechl nejnovější zprávy i naživo.

Když Godrik konečně naplnil svou povinnost a rozdal poslední dopisy, které si obyvatelé Nového Fortumu budou opakovaně a také sobě navzájem předčítat ještě dlouhé týdny, rozběhl se k otcovu domu. V předsíni pozdravil Meme, otcovu hospodyně, souložnici a svou chůvu v jednom – matka Godrikovi zemřela tak dávno, že si ji ani nepamatoval – a zastihl Gunara Ormesona právě na odchodu.

Otcova tvář zračila neobvyklé znepokojení. Godrik se mlčky posadil a vyčkal, až otec začne sám mluvit. Probírali spolu všechno, přestože chlapec ještě zdaleka nedosáhnul věku, kdy byli Gorktové považováni za dospělé. Jenže byl Sverrovým jediným dítětem a dědicem a navíc zde daleko na východě platila poněkud jiná pravidla než v domovině.

„Král je nemocný a pravděpodobně také již zemřel.“ O svém otci mluvil Sverre vždy jako o králi. Neměli spolu bůhvíjak vřelý vztah, což byl jeden z důvodů, proč se jarl tak málo zdržoval doma a raději žil v Novém Fortumu.

„Proč potom nepřišel někdo ze dvora, aby ti to oznámil osobně?“

„Možná proto, že mi už trůn nepatří, že se s následníkem nepočítá?“ Sverrova tvář po temněla a zkroutil se v opovržlivém úsměvu. Godrik zatajil dech. Copak by se někdo mohl dopustit takové bezbožnosti a uzurpovat právoplatnému dědici jeho trůn?

„Nediv se, synu. Třeba takový Walgar Umarson se na trůn třásl odjakživa. A možná už na něm sedí...“ Godrik, který čtyři roky neopustil Nový Fortum, si jen matně vzpomněl na brunátného ryšavce se špalkovitým tělem nabitým do šatů se švy úpicími jeho tloušťkou.

Sverre si povzdechl.

„Vypadá to, synku, že Nový Fortum načas opustíme. Jdi najít Tryga... Kde vlastně celou dobu, sakra, je? Já si mezitím ještě přečtu poštu, snad tam budou nějaké užitečné informace. Pak se poradíme co dál.“

Tehdy Godrik viděl svého otce naposledy.

Tryga našel za malou chvíli v rozhovoru s jedním námořníkem, který však urychleně odkrácel, jakmile se Godrik objevil. Až teď, když vzpomínal na neblahý den, si Godrik uvědomil, že Tryg byl nějak zaražený, jakoby překvapený.

Thatmek i Korg si všimli zamračeného pohledu, který chlapec náhle vrhnul na svého strážce, jako by z jeho klidného bezvědomého oddechování chtěl vyčíst odpověď na svá podezření. Podívali se na sebe.

„A dál chlapče?“ odvedl Thatmek jeho pozornost od tématu, jež mohlo situaci povážlivě zkomplikovat.

„Pak, pak, pak...“ Godrik se zakoktal a po tvářích se mu skoulely slzy. „Pak jsme šli zpátky domů. Jenže...“

Zvedl se vítr. Z ničeho nic rozvířil prach na ulici a zahalil otcův dům do žlutavého oblaku. Godrik potlačil nutkání odvrátit tvář, aby unikl bodavému písku. Místo toho jen přivřel oči a dlaní si zakryl nos a ústa. Strnule zíral na neobvyklou podívanou.

Vzdušný písčítý chomáč se náhle rozzářil jako měsíc a rozblíkal se. Godrikovi připomněl bouřková mračna prozařovaná blesky. A pak si s hrůzou uvědomil, že okny domu skutečně proskakují ven modrofialové záblesky, které se tisíce odrazy od zvířených zrněk písku rozptylují do prostoru.

„Tati!“ Rozběhl se k domu, ale silná paže sevřela záda jeho kabátu a strhla ho zpět. Zaryl nohama do země, ale Tryg ho neoblomně táhnul pryč. Uprostřed svého zoufalého řevu si ještě všimnul, jak se prašná koule rozpadla a zhasla.

Vzápětí se z oken domu do okolí zběsile rozlétly šedivé cáry mlhy.

Měly oči... Žhnoucí oči a dlouhé pařáty, jimiž začaly rvát hrdla a drásat tváře přihlížejících Gorktů, zkamenělých hrůzou.

Místo prachu vyplnilo uličky Nového Fortumu děsivé mlaskání stříkající krve, trhaných kusů masa a končetin.

Pohled na krvavá jatka zlomil Godrikův odpor. Otočil se, jediný pohled do Trygovy zsilné tváře stačil, aby strážce uvolnil své sevření. Bok po boku prchali pryč z Nového Fortumu.

Godrik se rozplakal nad znovu prožitými událostmi a schoval hlavu do dlaní. Thatmek chvíli zamyšleně stál a pak vzal Korga kolem ramen a poodešli stranou. Černovlasý mladík ucítil, že přítelovo objetí není jen němým pokynem, ale že se o něj skutečně opírá. Byl bledý, přerývaně dýchal.

„Myslím, že mi to kouzlení nedělá dobře...“, lapal po dechu Thatmek. „Co to se mnou ty svině provedly?“ Korg, nevěda co říci, jen pokrčil rameny. Rány a šrámy na těle se Thatme-

kovi již zhojily, ale duše zřejmě ještě nikoli. Korg netušil, čím si jeho přítel prošel, než ho osvobodil z okovů. A raději to ani vědět nechtěl.

Když Thatmek zase nabral dech, rychle mu vypověděl, co se od Godrika dozvěděl.

„Co to podle tebe bylo?“

„Tailené, aspoň myslím. Tak tomu říkáme my. Venet'ané to nazývají mora, trpaslíci, kteří na ně občas narazí v podzemí ve starých zapomenutých štolách, zase garada. Učenci tvrdí, že jsou to duchové zemřelých, kteří nebyli připraveni na smrt, nepřijali ji s pokorou nebo zemřeli zlým činem. Další podmínkou jejich vzniku je silné magické pole, díky němuž touha po pomstě nebo nenávist, jež stála za jejich smrtí, pozvedne duše zesnulých k nové existenci. Někdo je musel spoutat kouzlem do truhly s jarlovou poštou, z níž se uvolnily při otevření. Když kluk od otce odcházel, ještě byla zavřená. A jen tak z ničeho se tam ty stvůry objevit nemohly. Drží se jednoho místa, takže jinak by tam musely být už před Gorkty a ti by si něčeho takového určitě všimli... Musely být v té poště.“ Thatmek se kysele usmál.

„Takže bychom měli na dosah loď, jen se k ní musíme probít přes hordu duchů?“ Thatmek se usmál ještě kyseleji.

„Možná to nebude tak horké. Když se tailené nasytí pomsty, po níž prahnou, rozplynou se...“ dokončil svůj výklad. A vzápětí ho osvítil náhlý nápad. Myslí mu projela vzpomínka na bronzový náramek, který sebral ze země, když se před třemi dny střetl s jednou skupinou svých pronásledovatelů. Náhle věděl, jak by mohli zabít dvě mouchy jednou ranou. A možná, že nejenom dvě...

„Aha, takže musíme doufat, že se jim podařilo vyhladit co nejvíce osadníků,“ pokračoval v hovoru nerušeně Korg. Nevšimnul si, jak se jeho zamyšlenému příteli spokojeně rozzářily oči. „A co tedy s těmi dvěma? Řekneš mladému, že ho ten starý chtěl zabít? Já bych mu to řekl a odpravil bych ho. Zrádce.“ Poslední slovo Korg opovržlivě vyplívl.

Před rokem se stal obětí porušení posvátných zákonů Kaironské vysočiny, jež horalům předal sám Velký Galthor, a proto byl na bezectné jednání mimořádně citlivý. Zvláště když musel porušení zákonů ztrestat z pověření samotného Galthora vlastní rukou a tak strašlivým způsobem, že raději opustil domov, rozhodnut už se nikdy nevrátit.

„Zdá se mi, že už to tuší. Při vyprávění se mu leccos spojilo. Je to jeho družiník, rozhodnout se musí on.“

Thatmeka opět rozechvěla slabost. Ucítit tlak ve spáncích. Godrik stál pár kroků od nich, se zamyšleným výrazem. Slzy už měl utřené. Hovořil a jeho slova pronikala do Thatmekovy hlavy.

„Řeknete mi, jak to bylo s Trygem, čaroději? Nezaútočili jste na nás – nebo na něj – přece jen tak pro nic za nic. Oloupit ani zabít nás nechcete, to vím.“

Thatmek si pohledem vyžádal Korgův souhlas a pak chlapci vypověděl, jak nahlédl do jejich myslí, aby zjistil co jsou zač, a jak v té Trygově odhalil vražedný úmysl.

„Co s ním uděláš, jarlův synu?“ Godrik dlouze mlčel.

„Zaslouží smrt... Ochráníte mne?“ Dvě rázná příkývnutí. „Ale jeden meč navíc se bude hodit. Vzbud'te ho.“

Hřeben načerveno obarvených štětín z kančích oháněk se kýval ze strany na stranu. Pak se stopařova hlava, jejíž temeno zdobil, obrátila vzhůru a zakroutila se v zamítavém gestu. Rysy stopařovy tváře nebyly skoro znát pod válečným malováním – obličej měl od koutků úst dolů začerněný a směrem nahoru zase pomazaný zaschlou krví.

Kagal popuzeně zamručel. Pokoušel si vše srovnat v hlavě. Takhle daleko od domova nikdy nebyl, netušil, co tyhle dálky skrývají. Bylo mu divné, kde by se tu vzali další Uzai. Ano, slyšel o těch na Západě, ale tady na východě? Kde by se tu vzali? Kromě těch dvou, jež mu

Pán přikázal pronásledovat, zabít anebo ještě lépe přivést živé, nikdy žádného Uzo neviděl. A najednou poslední dva dny nalézali spoustu bělošských stop. Mužské, ženské, dětské. Jedno měly společné – čišel z nich chvat. Někde na severu se cosi přihodilo a ti Uzai před tím prchali. Kagalova kořist mezi nimi však nebyla.

Přehlédl své muže. Vypadali jako lesní démoni. V bederních rouškách, kožených kazajkách, ozdobení zvířecími trofejemi a kostmi, s válečným malováním, jež jim dodávalo nelidský zjev. K dovršení dojmu měl každý vyholenou hlavu, až na plochu na temeni velkou jako dlaň. Vlasy jim nahrazovaly všemožné ozdoby - většina měla jako stopař rozčepýřený hřeben z kančích střapců. Diringovi se na temeni tyčila vypreparovaná srnčí lebka i s parůžky. Makeleč vypadal, jako by mu každou chvílí měla odletět hlava – aspoň takový dojem vytvářela dvě rozepjatá havraní křídla. Jelaka měl kožešinovou čapku posetou našitými ptačími lebkami. Samotného Kagala zdobila vlčí kožešina – vlkova lebka s vyceněnými čelistmi tvořila pokrývku hlavy, zbytek kožešiny pláštěnku. Vypadali ztrhaně, ale únava jen zvyšovala jejich krvežíznivost a touhu po pomstě.

Celkem jich bylo patnáct. Kromě nich velel Kagal dalším osmi skupinám rozesetých po lese do široce roztažené sítě, v níž měli uvíznout dva uprchlíci, kteří znectili Pána. Pronásledoval je už tři týdny. Nejprve prchali na lodi – jinak se ostatně z Pánova ostrova uprostřed Modrého jezera uniknout nedalo – a poté se nechali Matkou všech řek nést na sever. Pod Pěnivou vodou se jim však ztratili v některém z mnoha koryt, jež Matka pod peřejemi vytvářela. Trvalo několik dní, než našli opuštěnou loďku a u ní stopy dvou Uzai vedoucí nejdříve na východ a pak se stácející na sever. Každým dnem snižovali jejich náskok. Jenže potom se jim stopa ztratila a místo ní objevili zmeř stop dalších Uzai.

A to nebyla jediná záhada. Další starosti mu dělalo, že se už dva dny neozvala Lagašetova skupina.

Tryg Menelson byl zmatený. Ještě před hodinou byl krůček od posledního činu, jenž ho dělil od štěstí – byť vykoupeného zradou. Zbývalo jen jedno jediné seknutí, pak se mohl vrátit do Nového Fortumu zjistit, zda ty bestie už zmizely – Walgar Umarson sliboval, že se časem rozplynou, nasednout na loď a za pár týdnů, nejpozději měsíců spočinout v náručí Magrók. Jenže teď pochodoval sice nazpátek do Nového Fortumu, ale se živým dědicem trůnu a s doprovodem, který se mu vůbec nelíbil.

Uvědomil si, že Magrók je pro něj ztracena. A on pravděpodobně také. Teď už se mu úkol splnit nepodaří. A Walgar Umarson nenechá žít někoho, kdo ví o spiknutí, kdo ví, že smrt, jež zasáhla Nový Fortum, nebyla náhodná. Už teď je mrtvý muž. Jak ale naložit se životem, který ztratil cenu?

Ještě má ale možná šanci – ještě přece nejsou v Novém Fortumu a už vůbec ne na Gorktských ostrovech.

„Godriku?“ Bylo to poprvé od přepadení, kdy promluvil.

„Ano, Trygu?“ Šermíři zaplesalo srdce, když uviděl v chlapcových modrých očích důvěru, již tam vídával od útlého dětství. Godrik se dokonce i usmál. Asi o ničem neví. To mi vše ulehčí.

„Vyprávěj mi, o čem jsi s nimi mluvil. Co jsou zač a odkud přišli?“ A chlapec ochotně povídal, včetně jejich plánu na návrat do Nového Fortumu, byť asi neřekl úplně všechno. Ale asi také vše nevěděl – rozhodující slovo tu měli evidentně ti dva cizinci a Godrik se na ně spoléhal. Trygovi nemohlo ujít, s jakým respektem – a ano, i důvěrou – chlapec hovořil o zelenookém a pobledlém muži. Musím si na něj dávat obzvláštní pozor.

Opatrným pohledem se podíval na toho čarodějníka. Dýchal prudce, jako by běželi a ne jen rychle pochodovali. Nyní nevypadal tak nebezpečně jako při souboji. Byl to sešlý muž, který měl co dělat sám se sebou. Teď mi snad myšlenky číst nebude.

A tak se pustil do usilovného přemítání. Rozebíral svou situaci ze všech stran a vycházelo mu jediné. Musí hrát dál svou roli oddaného strážce, ať Godrik ví cokoliv. A v Novém Fortumu se rozhodne. Buď všechno nebo nic.

Thatmek s námahou potlačil brnění, které se od špiček prstů svírajících bronzový náramek rozeběhlo celým jeho tělem a rozbouřilo mu srdce i dech.

„Opravdu to chceš udělat?“ Korg s obavou přejížděl pohledem z přítelovy tváře na náramek, který sebrali, když se jim podařilo vlákat do léčky jednu skupinu pronásledovatelů a pobít ji. Godrik s Trygem se oddychovali na druhé straně ohniště, nejspíš už spali. Korgův a Thatmekův šepot však slyšet rozhodně nemohli.

„Nic jiného nám nezbyvá, věř mi. Musejí za námi být už blízko, den nebo dva. Jsou rychlejší než my a lépe se vyznají v lese. Je jich více, neschováme se před nimi. Už ne. Musíme se dozvědět, kde jsou a získat aspoň nějaký čas. A mohli bychom je svést z naší stopy. Nebo je navést jinam.... A to nikdo jiný než já udělat nemůže.“ Thatmek měl pravdu, ale to Korgovy obavy neumenšilo. Od chvíle, kdy zuboženého přítele v náručí vynášel z podzemních kobek a pak pečoval o jeho zranění a po mnoho dní hlídal jeho neklidný spánek plný nočních můr, si k němu vybudoval přehnaně opatrovnický vztah.

Thatmek se nadechl a navlékl si náramek. Tělem mu projela mohutná vlna energie. Zalapal po dechu. Věděl, že jindy by pro něj propojení s takhle jednoduchým magickým předmětem nebyl problém. Jenže teď všechno bylo jinak. Ten šílenec Angalon a jeho uctívači museli v podzemních kobkách provést něco strašného. Museli mu vzít kus duše nebo mysli, jinak si to nedovedl vysvětlit. Každý magický úkon ho hrozně vyčerpával, i to nejjednodušší kouzlo.

Klid... Klid... Soustřeď se. Ucítit, jak se mu Korgovy prsty zaryly do paže. Několikrát se zhluboka nadechl, aby se zklidnil. Zakýval na přítele a ten upokojen uvolnil své sevření.

Náramek se rozdrnčel magickým nábojem a ucítit hlas ve své hlavě. „Lagašete?“

Tak vida, byli už nedočkaví, až se jejich druhové ozvou. Přeladil se kouzlem na ten správný terktonský dialekt a pustil se s Kagalem do řeči.

Algar Svenson narovnal záda a oťrel si zpcené čelo. Chtěl si na chvíli odpočinout od kopání obilné jámy, kam si jeho rodina měla uložit zásoby darované přátelskými Genky. A nemohl uvěřit tomu, co spatřil. Jarlův syn Godrik i jeho strážce Tryg Menelson, které viděl naposledy před týdnem nedaleko jarlova domu skrz písečný oblak, z něhož přišla zkáza, se vynořili mezi stromy. Svižně si vykračovali k němu a k improvizovanému táboru, který si vybudovali přeživší Gorktové vedle terktonské vesnice asi třicet mil od Nového Fortumu. S ještě větším překvapením hleděl Algar na další dva neznámé průvodce. Ten vyšší a pohublý už takhle zdálky nevypadal moc zdravě.

„Postavíme se jim. Naši přátelé Genkové můžou poslat do boje sto mužů.“ Starý náčelník, jehož obličej připomínal sušenou švestku, souhlasně přikývnul. „Já mám..... dvacet tři mužů.“ Godrik se tím číslem málem zalknul. Řádění příznaků přežila ubohá hrstka osadníků, kteří se z Nového Fortumu rozprchli do všech stran. Snad se ještě někteří skrývají v okolních lesích... „Když se jim postavíme tady, mohli bychom to zvládnout,“ pokračoval rozhodným hlasem. V roli vůdce se rychle našel, byť při jeho mládí vypadala jeho rozhodnost jako hraná.

Přesto ale Thatmek v jeho hlase vycítil pevný podtón, který tam ještě předeviděrem, kdy se setkali, nebyl. Otcova smrt a Trygova zrada Godrikem otřáslly, ale dokázal se zatvrdit.

„Kolik může být jich?“ pokračoval mladý jarl.

„Netuším. Zcela jistě desítky, ale možná i stovky,“ nakrčil čelo Thatmek.

„Vesnici chrání palisáda, která nám dá výhodu. Tak se jim postavíme tady.“

„Vážím si udatnosti Genků i jejich ochoty pomoci přátelům.“ Thatmek, který mezi Terktony strávil dlouhá léta, věděl, jak se patří mluvit na kmenové radě. „Ale naši pronásledovatelé nejsou obyčejní bojovníci. Každý z nich vydá za dva muže. A pokud by vesnici dobyli, nepřežil by nikdo, ani ženy, ani děti. Jejich krutost nezná mezí. Zato v Novém Fortumu máme šanci. Jestli tedy zprávy od vašich zvěděů nelžou.“

Algar Svenson zakroutil hlavou a přitom ztěžka polknul. Vybavila se mu tvář Dorka Bonarsona. Jedna. Ta druhá mu chyběla, když se vrátil. Včera zemřel. Bolle Leífson zase přišel o ruku. A Sven Eriksón a Kare Larson se z průzkumu opuštěného města nevrátili vůbec. Kdokoli vstoupí do Nového Fortumu, zemře.

„Thatmek má pravdu. Tady sice máme nějakou šanci, ale také můžeme do záhuby strhnout příliš nevinných lidí. Musíme je nalákat do města,“ vstoupil poprvé do diskuse Korg. Byl si tím jistý. Mnohem méně však byl přesvědčen, že to Thatmek přežije.

Kagal se třásl nedočkavostí. Měli stopu. Čerstvou. Skoro cítil pach, který tam po sobě jejich kořist před malou chvílí zanechala. Bylo otázkou několika desítek minut, než je dostihnou.

Díky Lagašete! Na téhle výpravě byl pro Kagala jeho podřízený velkým překvapením. Vždycky ho považoval za podřadného – bojovat uměl, to ano, a ani v divokosti nezaostával za jinými služebníky Pána – ale lstivost a rozhodnost potřebná k vedení lidí mu chyběla.

Jenže mu přálo štěstí, alespoň na této výpravě. Ze všech skupin se právě té Lagašetově podařilo znovu zachytit stopu kořisti a podávat o ní nejpřesnější informace, které je dovedly až sem.

Ti dva rouhači, kteří zostudili Pána, se podle Lagašetových informací spojili s nějakými dvěma Uzai, navštívili terktorskou vesnici a posílení o dalších dvacet bílých mužů pokračovali na sever. Lagašet jim byl v patách, zůstal nevyzrazen a poskytl Kagalovi čas, aby shromáždil ostatní muže rozptýlené do široké rojnice pročešávající okolní hluboké lesy. Teď měl celou krvežíznivou smečku pohromadě a vedl ji po čerstvých stopách.

Cha! Ani posily je nemohou spasit, když mám pětkrát více mužů!

Korg ten pocit moc dobře znal, poslední rok ho prožíval mockrát – když ve skrytu čekával s terktorskými bojovníky na Veněany. Ten pocit sevřeného krku, kdy nelze polknout, ani se nadechnout, kdy ústa vysychají a srdce běží rychleji než myšlenky.

A pak vše exploduje. Křoviska a stromy vybuchnou šíleným řevem, když se z nich vyřinou pomalovaní snědí válečníci a rozpoutají mezi bílými muži apokalypsu. Rozburácí se hromy a blesky a veněanské muškety začnou chrlit zkázu. Zem zrudne krví bílých i snědých mužů. A potom po nekonečně dlouhé době přijde uvolnění a pár zakrvácených a vyčerpaných přeživších začne do lesního ticha říčet uvolňující neartikulovaný pokřik radosti, že je tentokrát smrt minula.

Teď však podle Thatmekova plánu neměli útočit ze zálohy. Ani se neskrývali. Odpočívali a nabírali poslední síly, než začnou prchat, jakmile se jejich pronásledovatelé objeví. Vylákají je tak až do Nového Fortumu, kde se mělo rozhodnout. Osada byla zhruba půl míle daleko – z jejich stanoviště nebyla vidět, ale stačilo proběhnout tři sta kroků lesem a pak dalších sedm set přes pole obklopující palisády mrtvého město. Vstříc smrti nebo záchraně?

Thatmekův plán byl riskantní. Věřil, že tailené se nasytí krví pronásledovatelů a rozplynou se, ukojeny pomstou. A doufal, že jim se nějak podaří přežít.

Pohledem zkontroloval svého přítele, který odmítl zaujmout pozici blíže městu a dále od pronásledovatelů. „Musím tu zůstat. Nikde nespatří své druhy, kteří je poslední dny tak dobře informují o našem pohybu,“ – Thatmek si dovil krátké pobavené pousmáním – „a kdyby ještě nás dva neviděli spolu, mohli by pojmout podezření, že jde o léčku.“

Godrik sotva dýchal. Čekání na rozhodující střet mu připadalo nekonečné. I on odmítl – podobně jako Thatmek – vyčkávat blíže městu. Nepřišlo mu správné nebýt v takovou chvíli se svými muži. Spojení „moji muži“ mělo zvláštní příchut', ještě pořád si na ně nezvykl.

Měla to být jeho první zkouška ohněm, první ostrý boj, při němž poteče krev. Nedávný souboj s Thatmekem za takovou zkušenost považovat nemohl, protože vlastně skončil dříve než začal.

S obdivem hleděl na dva tak odlišné muže, jež mu osud přivedl do cesty. Napětí na nich nebylo vůbec znát. I jeho muži byli klidní – nebo svůj neklid alespoň dobře skrývali. Čas od času se však jejich pohledy natočily k němu. Někteří na něj povzbudivě kývali, zraky jiných naopak prozrazovaly, že povzbuzení potřebují oni. Nebylo se co divit, velká část z nich byli řemeslníci a sedláci, nikoli profesionální zabijáci jako Tryg nebo ti dva cizinci.

A tak se Godrik s vypětím všech sil opanoval. Kvůli nim. Jeho mužům. Zaťal čelisti, až ho rozbolely zuby. Jestli na někom musí být vidět sebedůvěra, že vše dobře dopadne, tak na něm. To je úděl vůdců.

Začalo to. Mezi stromy se objevili dva Gorktové, kteří se uvolili zůstat pozadu, aby zbytek skupiny včas upozornili na příchod pronásledovatelů. Usilovně běželi, přeskakovali padlé stromy. Vykřikli, krátce a úsporně. Šetřili dech, každé zbytečné vydechnutí by je přiblížilo smrti.

„Už jdou!“ Les se zvlínil hnědými stíny. Bez hlesu a plavně proplouvaly porostem. Godrik fascinovaně pozoroval stvoření, jež na první pohled připomínala zvířata. Byly to však podivné artefakty, jimiž byli pronásledovatelé ověšeni, které vytvářely ten prazvláštní a hrozivý dojem.

Jeho srdce běželo s oběma muži. Jedním z nich byl Molle Olafson, patnáctiletý mladík – jen o málo starší než on sám. Smrt však na věk nehledí. Divoch, jehož hlavu zdobily jelení parohy, ho dostihl. Pozvedl nad hlavu dřevěný meč, jehož ostří bylo osazeno odštěpkou obsidiánu a vypadalo jako pila. A ťal. Vzduch se zamlžil rudými kapkami.

Takřka zároveň vykřikl i druhý muž. Přes padlá těla se převalila vlna pronásledovatelů.

Vzduch mezi stromy se rozvlínil vítězným jekotem stovky hrdel.

Godrik zbledl.

Neodolatelná síla ho táhla za rukáv a on byl přinucen odvrátit svůj zrak od krvavého divadla. Tryg s Algarem ho pustili a společně se rozeběhli k opuštěnému městu.

Kagal divokým pokřikem povzbuzoval své muže. Zachvátilo je nadšení. Dlouhé týdny trmácení neznámými lesy byly u konce. A pomsta na dosah. Nic je nemohlo zastavit.

Tamhle! Spatřil ty dva. Samozřejmě byli spolu. Nerozluční. Natolik, že se ten černovlasý mladík odvážil do sídla samotného Pána, aby zachránil zelenookého. Toho Kagal už jednou porazil a zlomil – a bylo to na něm vidět ještě teď.

Nyní jsi na řadě ty, odvážný mladíku.

Dnes budu pít tvou krev a jíst tvé srdce.

Oranice mezi lesem a palisádou byla nekonečná. Korg pohledem zkontroloval Thatmeka po svém boku. Urputně běžel, ale viditelně mu docházely síly. Vydrž. Ještě chvíli, povzbuzoval ho v duchu.

V hloubi duše ho však mrazilo. Cítil Thatmekův strach. Nikdy předtím neviděl, že by se jeho zelenooký přítel bál. Teď však ano. Postrádal obvyklou jistotu, věděl, že se nemůže spolehnout na své tělo ani mysl. Ale nebylo cesty zpět.

Korg obhlédl jejich malou skupinku. Drželi se, i když ztratili další dva muže, kteří nestačili tempu a byli ještě v oranici rozsápáni Angalonovými uctívači. O svižně pelášejiho Godrika strach neměl. Chlapec měl výdrž i rychlost, do města to stihne. Ale bůhví, zda je to výhra.

Hlavně se držet pohromadě. A pořád utíkat. Nezastavovat se – to jim kladl na srdce Thatmek. Tailené nejsou moc bystré. Cítí strach. Po něm pasou. Takže žádný ústup. Vpřed!

Už je tu brána.

Gralthore, ó Velký, stůj při mně. Korgův meč cestou z pochvy zazvonil písní smrti.

Nic jiného ostatně dnes spoustu lidí nečekalo.

Jen na okamžik Kagala zarazil výjev, který se před ním otevřel – planina a uprostřed ní město s pevnou palisádou. Zařval vzteky. Došlo mu, že kořist má ještě šanci uniknout. Hystericky zaječel na své muže. Vycítil, jak i z nich opadlo vítězoslavné nadšení a váhavě polevili v pronásledování. Jeho mocný a chtivý řev je ale opět nabudil.

Jako závodní koně se Kagalovi přízrační démoni hrnuli k palisádě. Buď teď nebo nikdy! Už pohltila posledního z pronásledovaných. Pane, stůj při nás a přineseme ti nesmírně hojnou oběť. Tuhle osadu utopím v krvi!

Brána zůstala otevřená! Stihnou to!

Proběhl jí první z Kagalových mužů. Jeho krev potřísnila další za ním. Osamělý vousatý muž se sekerou se pokoušel záplavu Kagalových válečníků zastavit. Ztratil se pod ní.

Běželi dál, ulicemi neznámého města. Teď už jim nesměla kořist uniknout.

Dostali dalšího. Kvičel jako dítě. Chvíli. Pak už jen chrčel.

Tamhle jsou! Za nimi!

Chvíli po tom, co pronikli do Nového Fortumu, Thatmek ukázal na šedý cár mlhy. Nic nemusel říkat. Jeden z Godrikových mužů vyrazil. Ťal mečem a zasáhl, šedá šmouha zasyčela a zkroutila se. Jenže pak zakvílela a přetrhla muže vejpůl.

Thatmek udeřil dlaní do prázdného vzduchu a mlha z ulice zmizela. Ve vzduchu zůstalo jen krvavé mrholení, které se pomalu snášelo na zem. Thatmek zavrával.

Korg ho podepřel.

Vpřed! Za Godrikem. Byl tu doma a věděl, jak prokličkovat těmi několika málo ulicemi, aby si co nejdéle udrželi od těla ty krvavé divochy.

Běželi. Svět zešednul, jak se za nimi hromadily stíny. Ulice se zatměly. Mlha přicházela z boků, zepředu, zezadu. Před nimi však bylo pořád světlo. Vpřed!

Thatmek klopýtnul a převalil se na zem. Zoufale natáhnul ruku. Ten bezedný výraz v zelených očích Korg nikdy nezapomněl.

Kagalovi válečníci se za branou rozptýlili do celého města, ale hlavní oddíl běžel za kořistí. Hromadící se mlhou proběhli bez povšimnutí. Před sebou viděli své oběti. Nic jiného pro ně neexistovalo.

Korg zabodl paty do prachu cesty a zastavil se téměř na místě. Thatmekovi se úlevou zamžily oči, když jeho zápěstí pevně obemknula mohutná Korgova dlaň. Mladík chvíli Thatmeka táhnul po zemi, ale Angalonovi uctívači byli příliš rychlí.

Kagal zajásal a jeho muži s ním. Jeden z pronásledovaných ležel na zemi. Uštvali jsme je. Godrikovi plavovlasí muži byli příliš vepředu a tyhle dva nechali za sebou. Malý hoch je vysokým hlasem zoufale volal nazpět. Kagal vrhnul většinu svých mužů dopředu a vítězoslavně se zašklebil.

Korgovi vyklouzla Thatmekova ruka z dlaně. Unavené zelené oči se odevzdaně pohnuly ze strany na stranu. Běž...

Nešel. Nemohl odejít.

Kagalovi muži poněkud ustoupili a s potměšilými úsměvy pozorovali černovlasého mladíka, jak odhodlaně stojí nad bezvládným vychrtlým tělem muže, který měl už dávno zemřít, protože si to tak přál Pán. A tomu nikdo nesměl vzdorovat.

Čepel Korgova horalského meče opisovala stříbřitě žíznivý kruh.

První z Kagalových mužů se ji pokusil ošálit.

Svět se zúžil na malou plochu uprostřed obklíčení. Korg kolem sebe viděl skupinu tvorů pomalovaných krví, kteří lidi připomínali jen vzdáleně, byť byli z masa a kostí. Ten v popředí měl na hlavě vlčí kožešinu s roztaženými čelistmi. Zabiju tě jako prvního, ty svině.

Viděl stíny, stahující se za kruhem pronásledovatelů. Snažil se získat čas. Než vypukne peklo, o němž ti divoši ještě nemají ponětí. On viděl ty ohnivé oči za jejich zády. Oni ještě ne. Stiskl jílec meče, až zpoceně dlaně zavrzaly o kůži kryjící rukojeť.

Neřekl ani slovo a vyrazil.

Jen pojď! Kagal se škodolibě zašklebil. Viděl v očích svého protivníka tu nezvladatelnou touhu zabíjet – která každého vždycky zradila. Kyjem srazil do strany útok vedený shora, skrčil se a bodl nožem v levačce. Černovlasý hromotluk se zkroutil jako červ. Kagal ho ještě kolennem kopnul do břicha a složil na zem.

Korg z posledních sil strčil mezi sebe a vlčího muže meč. Hranice mezi životem a smrtí tenká jako jeho ostří vydržela. Aspoň chvíli.

Chcípni! Kagal kyjem zmáčknul dolů překážející ostří a napřáhl nůž.

Mrazilo to. Tak nutkavě, že nezbylo než se ošít. Kagal se vztekle ohnal nožem za sebe, aby se zbavil nepříjemného tlaku v zátylku. A ztuhnul. Jeho krvechtivý rykot bezmocně vyhasl. Ovanul ho žár dvou ohnivých očí, tak naléhavý, až musel zaklonit hlavu.

Vzápětí ucítil na hrudníku teplou záplavu.

Upustil nůž a ohmatáním zjistil, že místo hrtanu má díru. Pak už necítil nic.

Nekonečnost a hrůza se propojily a získaly nový rozměr.

Stíny si nevybíraly. Krev snědých i plavých mužů, po níž toužily, byla jedna a táž.

Chtěly ji všechnu.

Mlaskání živého masa trhaného na cucky, křupání lámaných a drcených kostí, cákání krve a bolestný řev splynuly v jedinou zběsilou kakofonii, jež odezněla stejně náhle, jako vypukla.

Řádění stínů pomalu uvadalo. Korg stojící nad nemohoucím Thatmekem s údivem hleděl, jak se stíny pomalu rozplývají – podobně, jako se prolitá krev vpíjí do prachu ulice. Žalostné zbytky Kagalových mužů zmateně pobíhaly ulicemi a holýma rukama ze sebe rvaly přilnavou šedou smrt.

Kolem proběhl zkrvavený Godrik s pěti nebo šesti přeživšími Gorkty a vrhnul se na poslední přeživší divochy

A pak vybuchlo ticho.
Poslední ston vyhasl a už nebylo nic jiného.
Jen vlastní dech. Drásal uši těch, kteří přežili.

Všude kolem se válela zkrvavená těla. Ruce. Nohy. Nerozpoznatelné trhance masa. Vnitřnosti. Orvané holé kosti.

Mezi nimi zpola klečela a zpola seděla čtyři zhroucená zjevení pokrytá krví až k nerozeznání od uctívačů toho šílence. Korg nasál vzduch do rozbolavených plic a úlevně vydechnul.

Nebýt plavých vlasů a bujných plnovousů, ty muže by nepoznal. Godrika však ano. Ztracený malý kluk uprostřed potoků krve. Nepřítomný výraz naznačoval, že nemá cenu na něj mluvit.

„Korgu...“ Přežil to. Korgovým nitrem se rozlila neskutečná úleva, když k němu Thatmek natáhl ruku. Výraz měl jako rozespálé dítě. Díky bohu.

Tryg Menelson vyčerpaně klečel uprostřed krvavé sklizně. Nemohl popadnout dech. Byl v mnoha bitvách, ale žádná nebyla tak brutální jako tato. Žádné meče a sekery nedokázaly nadělat takovou spoušť jako pařáty těch nestvůr.

Vzpamatoval se.

Teď nebo nikdy.

Uvědomil si, že má poslední šanci. Očima našel malého Godrika. Tiše naříkal a svíral si probodené stehno. Nikdo si ho nevíšimál, přestože Algar Svenson napůl ležel hned vedle něho – i ten však byl ztracen v bouři, jež otřásala jeho nitrem.

Korg pomohl Thatmekovi posadit se.

Chtěl vyrazit ke Godrikovi a utěšit ho. Věděl, jak takováto krvavá lázeň může ochromit lidskou mysl. Před rokem, než odešel z Vysočiny, se jako oběť podlé zrady stal vykonavatelem strašlivého trestu uloženého samotným Velkým Gralthorem. V čele bojovníků všech klanů Vysočiny vyhladil Tarachův klan, který tak zaplatil vinu tří mladíků, již se zpronevěřili Gralthorovým zákonům. Pobili je všechny, do posledního muže, ženy, starce i toho nejmenšího nemluvněte.

Korg věděl, co je to krveprolití.

Očima se ujistil, že je Thatmek v pořádku, že se jen potřebuje trochu sebrat, a zvedl je ke Godrikovi.

To ne!

Vzduch jako by zhoustnul a kladl odpor. Příliš pomalu se jím probíjel. Nestihne to! Viděl, jak se za Godrikem ze země zvedá Tryg. Tentokrát Korg nepotřeboval Thatmeka, aby přečetl jeho úmysly – měl je vepsané přímo ve tváři.

Šermíř několika kradnými kroky doplnul ke svému chráněnci a rozpráhnul se. Godrik ho uslyšel a otočil se.

Už jen pár kroků! Vteřiny se rozpadly do nicotných zlomků, z nichž každý byl rozhodující.

Tryg se na okamžik zarazil, když se jeho zrak střetl s Godrikovým. Ale pak se jeho paže spustila dolů ve smrtícím úderu. Godrik zašátral po meči za sebou a podařilo se mu ho před sebe nastavit. Ne dostatečně.

Místo cinknutí dvou čepelí o sebe se ozvalo krátké mlasknutí, hlasité v okolním tichu. Teprve poté Trygův meč zazvonil o Godrikův. Už jen ochable a zlehka. Vypadnul svému majiteli z ruky. Tryg se prohnul v pase a levou ruku zabořil do rozkroku. Z pod tuniky na zem tryskal silný proud světlé krve, jehož stavidla povolilo ostří Algarova meče. Bodl nazdařbůh, kam ze své pozice dosáhl. Ale stačilo to.

Korg se posledními třemi skoky dostal k Trygovi a chtěl ho dorazit. Godrik ho však pánovitým gestem zastavil.

Poslechl.

Chlapec se rukama přitáhl ke svému bývalému osobnímu strážci, zraněnou nohu popotahoval za sebou. Pohlédl ležícímu do tváře.

„Odpusť,“ zachroptěl jeho bývalý strážce.

Proud krve prýšticí z prořáté stehenní tepny doskomíral a Tryg Menelson navždy spočinul v náruči krásné Magrók.

Godrik se ohlédl po muži, jenž mu právě zachránil život. Před atentátem na jeho otce to byl prostě jeden z mnoha obyvatel Nového Fortumu, ničím výjimečný. Obyčejný truhlář, který to sice uměl dobře s mečem – ale takových byla v Novém Fortumu i na Gorktských ostrovech spousta. Avšak vyznačoval se vřelou oddaností k jarlu Sverremu. Bylo moudré rozhodnutí, říci mu potají u Genků vše o Trygovi a svěřit mu svou bezpečnost.

Algar hleděl do chlapcových očí, jejichž odstín se za poslední dva týdny proměnil z teplé a bezstarostně hravé modři v chladný blankyt, nekonečný a vzdálený jako nebe. Bylo moudré rozhodnutí, zůstat ležet a pohlídat si z té pozice Tryga. Střetnutí tváří v tvář s nejlepším gorktským šermířem by znamenalo jistou smrt. Místo ní však získal nekonečnou vděčnost budoucího gorktského krále.

Thatmek s přivřenými očima vychutnával kolébání lodi. Zachumlaný v pokrývkách, obskakovaný Korgem a dalšími členy posádky byl jako v ráji. Když oči otevřel, viděl před sebou Korga. Stál opřený o zábradlí a hleděl na nekonečnou vodní plochu – toho pro něj zcela nového pohledu se stále nemohl nabažít.

Godrik stál u kormidelních vesel a udílel rozkazy těm několika málo mužům, kteří přežili. Lod' kapitána Ormesona našli u mola opuštěnou, ale nepoškozenou. Naštěstí to byl jednoduchý skeider a k ovládnutí jediné plachty stačilo jen pár mužů.

Thatmek oči opět zavřel a oddal se odpočinku, unášen pocitem bezpečí – dokud trvá. „Pomůžete mi k mému dědictví?“ otázal se jich před vyplutím Godrik. Odpovědí mu byla opět dvě krátká přikývnutí, jako před týdnem, když se setkali.

Na Gorktských ostrovech přistanou nejspíše za dva měsíce.

Mezitím musí odpočívat. Bude potřebovat sílu, protože pak zase promluví meče.